

Реаговање поводом текста Драгољуба Жарковића „Радници из доба Јуре“ објављеног у *Блицу*

од 19. априла 2010. године, и на интернет

[порталу](#)

Нове српске политичке мисли.

Поштовани господине Жарковићу,

Није да нешто себи дајемо на важности, заиста се не вређамо ако никада нисте чули за нас. Напротив, сасвим нам је логично да човек ваших политичких уверења и друштвеног статуса игнорише активистичке иницијативе попут Покрета за слободу и Народног фронта, да нас дисквалификује као „мистериозне“, и томе слично. Изненађени смо, међутим, да новинар вашег искуства и угледа коментарише акцију организација о чијем раду током протеклих година макар на интернету постоји прегршт јавних трагова (укључујући и званичне презентације обе организације), тако што ове јавне трагове заташкава и ствара мистерију тамо где је очигледно нема – око наводне страначке позадине наше кампање „Народ против Динкића“.

Вероватно се не сећате, али ваш престижни недељник и наша „мистериозна“ организација Покрет за слободу својевремено су преузели на себе исти задатак – да јавности у Србији растумачимо околности које су довеле до сукоба у зрењанинском „Шинвозу“ и до драматичних протеста на којима је 15. јануара 2008. године преминуо радник „Шинвоза“ Радислав Стојанов.

Време се тада трудило да ови догађаји остану под велом мистерије. Најпре сте у тексту запањујуће циничног наслова „Радници лете у небо“ приметили траг злоупотребама Небојше Ивковића и за пропаст предузећа окривили несналажење радника у транзицији. Подсећамо, тада је чак и министар Динкић јавно тврдио да је у „Шинвозу“ било озбиљних злоупотреба и најавио да ће његово министарство иницирати истрагу у којој би се утврдило како је предузеће отишло под стечај. Као и сваки пут кад Млађан Динкић нешто обећа, до истраге никада није дошло. Ипак, годину дана касније, у тексту „Хлеб наш насушни“, ваш лист није нашао за сходно да подсети министра на дато обећање, већ сте „подсетили“ раднике „Шинвоза“ да треба да буду солидарни са породицом преминулог колеге, подразумевајући при томе да они то нису. Није вас

занимало да проверите да ли ова солидарност постоји, а постоји и те како.

Сада се „подразумева“ да иза кампање „Народ против Динкића“ стоји странчарење, а не стоји. Али да се не убеђујемо више око тога.

Чињеница је, а не наше „досољавање“, да је компанија „Јура“ у Словачкој озлоглашена по кршењу законом гарантованих права запослених, оних права која су у цивилизованом свету изборена пре једног века (осмочасовно радно време, синдикално организовање...). О налазима словачког еквивалента нашој Инспекцији рада, да су радници у „Јуриним“ погонима у Ледницким Ровнама изложени разним видовима малтретирања (укључујући и физичко кажњавање уколико не раде довољно добро), извештава словачка новинска агенција ТАСР, а преноси словачки дневни лист *Правда* од 10. марта 2010. године.

Чињеница је, такође, да је „Застава електро“ запала у финансијску дубиозу због тога што је Агенција за приватизацију дозволила бившем власнику Ранку Дејановићу кршење закона и уговора у приватизацији овог предузећа. Чињеница је да је Фонд за развој одобрио Дејановићу најмање 168,5 милиона динара за обавезе према запосленима, да је овај новац ненаменски потрошен, да га је након „поклањања“ фабрике прошле јесени регулисала Република Србија, а не Дејановић, нити „Јура“, која је купила само имовину „Заставе електро“, без обавеза, и приде добија 4.500 евра по глави ангажованог радника.

Чињенице су и да је Млађан Динкић министар економије, у чијем ресору и под чијом апсолутном контролом се налази Агенција за приватизацију, да је Млађан Динкић такође председник Управног одбора Фонда за развој и дан-данас, као што је био и у време када су Дејановићу одобрена поменута средства, те напослетку да је Млађан Динкић мама и тата читавог аранжмана са „Јуром“. Овим последњим се још увек поноси.

Дакле, господине Жарковићу, хајде да говоримо о чињеницама, а не да водимо аброве о „позадини“. Не приличи вам то ни по угледу, ни по годинама.

(Аутор је активиста Покрета за слободу)